

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Antonello Violetti u.c. iesniedza 2005. gada 11. janvārī

(lieta T-22/05)

(2005/C 82/67)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 11. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *Antonello Violetti, Cittiglio* (Itālija), un 12 citi ierēdņi, kurus pārstāv advokāts *Eric Boigelot*.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) uzdot izsniegt visus lietas materiālus, kas saistīti ar prasītājiem un ko aizzīmogojis Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF);
- 2) uzdot izsniegt ziņojumu, kas sagatavots pret prasītājiem veiktās iekšējās izmeklēšanas rezultātā;
- 3) atcelt attiecībā uz prasītājiem veiktās izmeklēšanas rezultātus;
- 4) atcelt OLAF ziņojumu, kurā iekļauts paziņojums par izmeklēšanu un Itālijas tiesu iestāžu informācija;
- 5) atcelt izmeklēšanas ziņojumu, kas nosūtīts Itālijas tiesu iestādēm;
- 6) atcelt visus aktus, kas pieņemti vēlāk un/vai kas attiecas uz lēmumiem, kuri pieņemti pēc šīs prasības iesniegšanas;
- 7) piespriest Komisijai atlīdzināt zaudējumus, kas aprēķināti kā EUR 30 000 katram prasītājam, kurus tiesvedības gaitā var palielināt un/vai samazināt;
- 8) jebkurā gadījumā piespriest atbildētājam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

OLAF informēja prasītājus, ka tika uzsākta iekšējā izmeklēšana attiecībā uz nelaimes gadījumu apdrošināšanas režīma piemērošanu. Pēc šā paziņojuma sniegšanas attiecīgie ierēdņi lūdza iespēju piekļūt savai medicīnas lietai. Šis lūgums tika noraidīts.

Izvirzītais pamats balstīts uz to, ka pārkāpts Statūtu 73. pants, Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 28. pants, tiesiskais regulējums, kas attiecas uz Eiropas Kopienų ierēdņu nelaimes gadījumu un arodslimību riska nodrošinājumu, kā arī tādu vispārējo tiesību principu kā labas pārvaldības principa, vienlī-

dzīgas attieksmes principa neievērošanu, kā arī uz pienākuma rīkoties ar rūpību un principa, kas paredz, ka OLAF un Komisija lēmumu drīkst pieņemt, tikai pamatojoties uz tiesiski pieļaujamiem, proti, atbilstošiem iemesliem, kas nav saistīti ar acīmredzami kļūdainu novērtējumu.

Prasītāji uzskata, ka Regula 1073/1999 ⁽¹⁾ un Komisijas 1999. gada 2. jūnija Lēmums 1999/396/EK ⁽²⁾ ir pretlikumīgi, un tādējādi atsaucas uz nelikumīga akta nepiemērošanu EK līguma 241. panta nozīmē.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regula (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) (OV L 136, 1. lpp.)

⁽²⁾ Komisijas 1999. gada 2. jūnija Lēmums 1999/396/EK, EOTK, *Euratom* par noteikumiem iekšējās izmeklēšanas veikšanai sakarā ar krāpšanas, korupcijas un citu Kopienų interesēm kaitējošu prettiesisku darbību novēršanu (OV L 149, 57. lpp.)

Prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko Eric Gippini Fournier iesniedza 2005. gada 10. janvārī

(lieta T-23/05)

(2005/C 82/68)

(tiesvedības valoda - franču)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 10. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko cēla *Eric Gippini Fournier*, Briselē, kuru pārstāv *Anouk Theissen, avocat*.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt lēmumus, ar kuriem prasītājam 2003. gada paaugstināšanas amatā procedūrā nav piešķirti "DG prioritātes punkti"; noraidīta tā sūdzība par paaugstināšanu amatā atbildīgajai komitejai, ar kuru prasīta "DG prioritātes punktu" (kas apzīmēti vai nu kā "pārsūdzības" punkti vai prioritātes punkti) piešķiršana prasītājam; atteikta prioritātes punktu piešķiršana par darbu iestādes labā saskaņā ar Vispārīgo noteikumu, ar ko īsteno Civildienesta noteikumu 45. pantu, 9. pantu;

- 2) piespriet Komisijai samaksāt prasītājam summu EUR 2500 apmērā kā kompensāciju par morālo kaitējumu;
- 3) piespriet Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, Komisijas ierēdnis, kurš no 2002. gada 1. marta līdz 2003. gada 6. oktobrim dienesta interesēs bija norīkots uz Eiropas Kopienu Tiesu, norāda uz Vispārīgo noteikumu, ar ko īsteno Civildienesta noteikumu 45. pantu, pārkāpumu sakarā ar to, ka netika veikta tā nopelnu salīdzināšana ar citu Ģenerāldirektorātu ierēdņu nopelniem. Prasītājs arī norāda, ka lielākā daļa kategorijas punktu ir pretlikumīgi, jo tie ir pretrunā Civildienesta noteikumu 45. pantam un nediskriminācijas principam.

Prasītājs izvirza Civildienesta noteikumu 5., 25., 43. un 45. panta, Vispārīgo noteikumu, ar ko īsteno Civildienesta noteikumu 43. pantu, 2. panta 1. punkta otrās daļas, kā arī Vispārīgo noteikumu, kas ievieš Civildienesta noteikumu 45. pantu, 2. panta 1. punkta un 6. panta 3., 4. un 5. punkta pārkāpumu. Tāpat prasītājs norāda uz samērīguma, nediskriminācijas, vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās palāvības principu pārkāpumu. Visbeidzot prasītājs norāda uz procesuālu pārkāpumu pastāvēšanu, pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu, pamatojuma trūkumu un tā neinformēšanu par dažādajiem pasākumiem un lēmumiem, kā arī acīmredzamām kļūdām vērtējumā.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Standard Commercial Corporation, Standard Commercial Tobacco Corporation un Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation iesniedza 2005. gada 21. janvārī

(lieta T-24/05)

(2005/C 82/69)

(tiesvedības valoda - angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla *Standard Commercial Corporation*, *Vilsona, Ziemeļkarolīna (ASV)*, *Standard Commercial Tobacco Corporation*, *Vilsona, Ziemeļkarolīna (ASV)*, un *Trans-Continental Leaf Tobacco*, *Vaduca (Lihtenšteina)*, kuras pārstāv advokāti *M. Odriozola*, *M. Maraňón* un *A. Emch*.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Eiropas Kopienu Komisijas 2004. gada 20. oktobra Lēmumu lietā COMP/C.38.238/B.2 *Raw Tobacco Spain* daļā, kas attiecas uz prasītājiem;

— piespriet Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt prasītāju tiesāšanās un parējos izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētajā lēmumā Komisija norāda, ka prasītājas citu uzņēmumu vidū laika posmā no 1996. gada līdz 2001. gadam ir pārkāpušas EKL 81. panta 1. punktu, noslēdzot vienošanās un/vai veicot saskaņotas darbības, nolūkā katru gadu noteikt katra veida jēltabakas (jebkuras kvalitātes) (maksimālo) vidējo piegādes cenu un savstarpēji sadalot katra veida iepērkamās jēltabakas daudzumu. Komisija turpmāk norāda, ka pēdējo trīs gadu laikā (1999-2001) uzņēmumi savstarpēji vienojušies par cenu kategorijām, kas atkarīgas no katra veida jēltabakas kvalitātes līmeņa, un papildus nosacījumiem.

Sava prasības pieteikuma atbalstam prasītājas vispirms iebilst, ka Komisija nepareizi piemērojusi EKL 81. panta 1. punktu un Regulas Nr. 1/2003⁽¹⁾ 23. panta 2. punktu, uzskatot prasītājus par atbildīgiem par pārkāpumu, ko izdarījusi to filiāle. Saskaņā ar prasītāju viedokli Komisija nav pierādījusi ne to, ka prasītājas izšķiroši ietekmējušas to filiāli visā pārkāpuma laikā, ne to, ka tās faktiski ietekmējušas filiāles politiku. Pakārtoti, prasītājas tāpat iebilst, ka Komisija nav norādījusi pietiekamu pamatojumu, lai uzskatītu prasītājas par atbildīgām par pārkāpumu, ko izdarījusi to filiāle.

Turpmāk prasītājas iebilst, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, nepiemērojot prasītājiem kritēriju, ko tā piemēroja, atbrīvojot no atbildības citas mātes sabiedrības, kuru filiāles ir izdarījušas attiecīgo pārkāpumu. Minētais attiecas uz faktu, ka netika ņemts vērā tas, ka viena no prasītājām bija ieinteresēta tās filiālē tūri finansiāli, kaut gan Komisija bija atbrīvojusi no atbildības citu mātes sabiedrību, balstoties tieši uz šo iemeslu.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, OV L 1, 04.01.2003., 1. lpp.